

ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΑ.

(Ἰδὲ καὶ ἐριθ. 352.)

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἱκανῶς ὠραῖαι, πολλάκις δὲ ἀναμνησθεταί τις ὅτι εὐρίσκειται ἐν τῇ πατρίδι τῆς Ἑλένης· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ὑπάρχουν καὶ Μενέλαοι.

Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν καὶ ἰδίᾳ ἐν ταῖς χωρίοις κοσμοῦνται ἀπὸ γλάστρας ἐν παρατάξει φουντωτοῦ καὶ εὐωδιῶντος βασιλικοῦ, δὲν εἶνε δὲ σπάνιον νὰ ἴδῃς διερχόμενος ἀτραπὸν τινα, εἰς στενὸν παράθυρον, ὡς ἐν ἀγροίκῳ πλαισίῳ εἰκόνα χαρίεσσαν, ραδιῶν πρόσωπον δροσερᾶς χωρικῆς κύπτον πρὸς τὸν βασιλικὸν οὐτινος ροφᾶ τὸ ἄρωμα, ἐνῶ τὸν ποτίζει ψιθυρίζουσα :

Βασιλικὴ πλατόφυλλε, μὲ τὰ δροσάτα φύλλα.

Ἄλλ' εἶνε περιέργον πῶς εἰς τόσον δημοκρατικὸν τόπον ἀγαποῦν πολὺ τοὺς . . βασιλικούς.

Σπανιώτατα διαπράττεται δολοφονία. Ἀπαγωγαὶ ὅμως καὶ καυγάδες συχνότατα, θεωρούμενα ὡς ἐνδειχῆς παληκαρισμοῦ, διότι διετηρήθησαν παρὰ τοῖς κατοικοῖς ἀρῆιά τινα ἐνστικτα, ὡς ἀμυδρὰ τῶν προγόνων ἀνάμνησις.

Ἡ βομβοκοτροφία θεραπεύεται ἐξόχως. Ὑπάρχουσι ἐν Σπάρτῃ τρία μεταξουργεῖα, ἀφ' ὧν πολλαὶ ἐργάτιδες πορίζονται τὸν ἐπιούσιον. Κατὰ δὲ τὴν ἀνοιξιν, καθ' ἣν συνήθως ἐκτρέφονται οἱ μεταξοσκώληκες, σχεδὸν εἰς πᾶσαν οἰκίαν δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐκτρεφόμενους τοιούτους. Ἐντεῦθεν δὲ ὁ τόπος ἤθελεν ἔχει πολλὰς ὠφελείας, ἀν' ἐπ' ἤρχετο ἀρωγὴ τις καὶ παρὰ τῆς κυβερνήσεως· ἀλλ' αὕτη ἀπέστειλέ ποτε μὲν τὸν κ. Ἀποστολόπουλον, οὗτος δὲ, ἀγνοῶ πῶς, κατόρθωσεν ὥστε νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἐδέξα ὅτι ἡ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐπισυμβᾶσα ἀποτυχία τῆς βαμβακοτροφίας ὠφέλιμο εἰς τὸ γιὰ τὸν τῶν κουκουλιῶν, ὡς τὸν ἀπεκάλεσαν ἐκεῖ.

Ἄντι θεάτρου ψυχαγωγεῖ τοὺς Σπαρτιάτας ὁ Ἕλληνας Polichinelle Φασουλῆς, ἀντὶ δὲ μουσικῆς ἀπὸ καφενεῶν καὶ ταβερνεῶν ἐνωτίζονται τὸν ἦχον βιολίου ἢ λαούτου, ἐν δὲ ταῖς πανηγύρεσι καραμουζὰς καὶ νταουλίου βαρυκροτούντων ἀμανὲ ἢ συρτὸ, πρὸς ὃν ρυθμίζουσι τὸ βῆμα τῶν οἱ εὐκνήμιδες πανηγυριῶται.

Ἀπὸ Σπάρτης εἰς Γύθειον, ἀπέχον 9 ὥρας, ὑπάρχει ἀμαξωτὴ ὁδὸς, μόλις δὲ τὴν κατασκευάζεται ἢ μέχρι Τριπόλεως.

Ἐάν τις τῶν μελλουσῶν γενεῶν ἴδῃ διασχιζομένην ὑπὸ σιδηροδρόμων τὴν Ἑλλάδα, ἴσως ἴδῃ καὶ τὴν Σπάρτην μεγάλην πάλιν καὶ ἐπαναλαμβάνουσαν, ἐπὶ καλῶ ὅμως, τὴν ἀρχαίαν ἀμιλλαν πρὸς τὴν ἄλλην βασιλίδαν τῶν ἑλληνικῶν πόλεως, τὰς Ἀθήνας.

Michélet.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἐν ξενοδοχείῳ :

Λούκουλλός τις καθήμενος μόνος εἰς τράπεζαν παρασκευάζεται νὰ καταβροχθίσῃ γυμνόσαρκα στρεΐδια.

Εἰς ἄλλην τράπεζαν καθήμενος ἄλλος λέγει εἰς τὸν γείτονά του, δεικνύων τὸν στρεΐδοφάγον :

— Κρίμα ! θὰ πεθάνῃ ὁ καυμένος.

— Πῶς ; Γιατί ;

— Δὲν βλέπεις ; Κάθεται σὲ τραπέζι ποῦ εἶναι δεκατρεῖς.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ ἓνα.

— Ἐ, καὶ τὰ δώδεκα στρεΐδια ποῦ τρώγει, πόσο γίνονται ;

Βρέχει.

Ἐνα καὶ μόνον ἐλεεινὸν ἀμαξάκι μὲ ἓνα φοροάλογο ἔμεινεν εἰς τὴν Πλατεῖαν.

— Πόσο γιὰ νὰ μὲ πᾶς ἔστὰ Πατήσιο ;

— Δύο τᾶλληρα.

— Δὲν σὲ ῥωτῶ, ἀδελφὲ, τὴν τιμὴν τοῦ ἀλόγου σοῦ. Καὶ φύγει.

Σκηνὴ οἰκογενειακῆ.

— Ἑλένη μου, σὲ ἤρξα ἕναν ἄνδρα, ὅπως τὸν ἤθελα.

— Εἶναι ὡμορφος μητέρα ;

— Οὐ πολὺ καλός.

— Ἐκνθός ;

— ὦ ! ὄχι.

— Μελαχροινός ;

— Οὔτε.

— Ἐ, μὰ τί χρῶμα ἔχουνε τὰ μαλλιά του ;

— Τὰ μαλλιά του εἶπες, κόρη μου ;

— Ναι, καλὲ μαμά.

— Ἄ . . . Δὲν ἔχει μαλλιά.

Νὰ καὶ ἓνας νόστιμος τρόπος ἄγρας συνδρομητῶν.

Εἶναι βεκλάμα ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος ἔχουσα ὡς ἑξῆς :

« Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐφημερίδος συνεβλήθη μὲ πολλὰς πλουσίας κληρονόμους, δεσποινίδας καὶ χήρας, ὑποχρεωθείσας ὅλας νὰ μὴ δώσουν τὴν χεῖρά των εἰμὴ εἰς ἐτησίους συνδρομητὰς τῆς ἐφημερίδος μας. »

Τί τύχην θὰ ἔκαμνε ἐδῶ μία τοιαύτη ἐφημερίς εἰς τὴν χώραν ἣτις διψᾷ ὕδωρ καὶ προῖκα !